

Differences in Pattern of Poisoning between the Three Major Amphurs in Khon Kaen Province

ความแตกต่างของลักษณะการเกิดพิษที่พบในโรงพยาบาล ระหว่าง 3 อำเภอ ในจังหวัดขอนแก่น

กรรณิการ์ ฉัตรสินดิประภา 1, สฤลรัตน์ อุษณวารวงศ์ 2

Article Option

- Abstract
- Fulltext
- PDF File

Another articles
in this topic collection

[<More>](#)

This article is under
this collection.

A prospective data collection for acute poisoning cases was conducted in the hospitals in 3 Amphurs in Khon Kaen province to compare the differences in poisoning patterns. Amphur Ban Phai gave the highest rate of poisoning (1.97) per 1,000 hospital visits and Amphur Nam Pong, the highest incidence rate of poisoning (95.4) per 100,000 population per year. The major type of poisoning agents found in Amphur Ban Phai was poisonous animals (51%) which were poisonous snakes in particular, whereas it was agricultural chemicals (48%) in Amphur Nam Pong. While about 80 percent of all poisonings in Amphur Ban Phai were unintentional poisonings, more than half (53%) in Amphur Nam Pong were intentional poisonings (suicidal gesture). In Amphur Muang where the hospital rate (0.47 per 1000 visits) and the incidence rate (73.9 per 100,000 population) of poisoning were the lowest of the 3 Amphurs, agricultural chemicals and therapeutic mishaps were the major poisoning agents involved and also more than half (55%) of all poisoning cases were intentional exposures of which 49% were suicidal gestures. In conclusion, differences of poisoning patterns were found out the cause of these differences.

การศึกษานี้เป็นการเปรียบเทียบข้อมูลลักษณะการเกิดพิษแบบเฉียบพลันซึ่งเก็บโดยวิธี Prospective data collection ระหว่าง โรงพยาบาลใน 3 อำเภอของจังหวัดขอนแก่น ตามแบบบันทึกข้อมูลที่จัดทำไว้ล่วงหน้า พบว่าในอำเภอบ้านไผ่มีอัตราการรักษาการเกิดพิษต่อการรักษาในโรงพยาบาลทั้งหมด 1,000 ราย สูงที่สุด (1.97) และอำเภอน้ำพองมีอุบัติการณ์การเกิดพิษต่อประชากร 100,000 คนต่อปี (95.4) สูงที่สุดในขณะที่สารพิษที่เป็นปัญหาหลักในอำเภอบ้านไผ่ (51%) คือสัตว์ พิษ (งูพิษ) สารพิษที่เป็นปัญหาหลักในอำเภอน้ำพอง (48%) กลับเป็นสารเคมีทางการเกษตร และในขณะที่เกือบ 80% กลับเป็นสารเคมีทางการเกษตร และในขณะเกือบ 80 เปอร์เซ็นต์ ของการเกิดพิษทั้งหมดของอำเภอบ้านไผ่เป็นการเกิดพิษโดยไม่เจตนา (unintentional exposure) เกินครึ่งของการเกิดพิษทั้งหมด (53%) ของอำเภอน้ำพองเป็นการพยายามฆ่าตัวตายหรือเจตนาทำร้ายตนเอง (suicidal gesture) ในอำเภอเมืองซึ่งอัตราการเกิดพิษต่อการรักษาทั้งหมด ในโรงพยาบาลและอุบัติการณ์การเกิดพิษต่อประชากร 100,000 คนต่อปี น้อยที่สุด พบว่าสารเคมีทางการเกษตรและยา รักษาโรคที่ใช้ ผิดวิธี เป็นสารพิษที่เป็นปัญหาหลัก และกว่าครึ่ง (55%) ของการเกิดพิษทั้งหมดก็เป็นการเกิดพิษจากการจงใจใช้ (intentional exposure) โดยที่ 49% ของการเกิดพิษทั้งหมดนั้นเป็นการพยายามฆ่าตัวตายหรือเจตนาทำร้ายตนเอง (suicidal gesture) สรุปว่ามีความแตกต่างกันของลักษณะการเกิดพิษในเขตสามอำเภอของจังหวัดขอนแก่น และน่าที่จะต้องทำการวิจัยต่อไปเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุ